

TOP

NR. 3 • 1965 • KRONER 1.85

POP

"HELP"

RÅBER RINGO PÅ
BAHAMA-STRANDEN

... SE STRAKS ...
GIGANTBILLEDET

..... HVOR JOHN,
PAUL OG GEORGE
ER KOMMET TIL ..

HJÆLP

TOP POP

Redaktion, annoncer og ekspedition:
Linnesgade 25, København K.
Telefon Minerva 1650
Udgiver: Jørgen Lademann
Redaktør: Carl W. Bærentzen
(ansvarshavende overfor presseloven)
I redaktionen: Jørn Adrian
Tryk: Fr. Martin, Christiansfeld
Løssalgsspris pr. nummer: kr. 1,85
Top-pop udgives af forlaget Skrifola a/s
i samarbejde med månedsbladet Vi
unge/Film-journalen og udkommer den
15. i hver måned

KULTURPAVERNES PIGTRÅDSSPÆRRING

Brev fra ungdommen til underholdningschef Svend Pedersen

Vi er stadig et stort spørgsmålstejn. Vi, de unge, der stadig forgæves kigger efter et regulært teenageprogram i Danmarks fjernsyn. Hvorfor får vi ikke et program, der interesserer OS? Rundt omkring os, i Sverige, Tyskland og England, er man ikke bange for engang imellem at lægge det kulturelle og kunstneriske på hylden og give de unge seere, hvad de kan lide.

Nu ved vi godt, at der findes flere programmer for teenagere, men de er tilrettelagt som belærende timer af mennesker, der ryster på hovedet af os, fordi vi kan lide popmusik.

Lad os få chancen for at se vore idoler. Danmarks Radio fik tilbudt The Rolling Stones under deres Danmarksbesøg, men det havde ingen interesse, før den initiativrige svenske producer Lasse Sarri slog til. (For så var det jo billigere). Også The Kinks, P. J. Proby, Swinging Blue Jeans og The Honeycombs ville gerne have medvirket i et underholdningsprogram.

MEN NEJ TAK.

For slet ikke at tale om det besvær danske grupper har ved at få foden inden for fjernsynets pigtrådsspærring. Der bliver alligevel ofret mange penge på adskilligt kulturelt bras, så hvorfor ikke forsøge med noget, der er interesse for? Vi kunne nævne mange, der med iver ville acceptere at lave et TV-program, der ville interessere pop-ungdommen.

Skulle der mon ikke være plads til os i den nye TV-by i Gladsaxe, herr Svend Pedersen? Vi håber stadig.

SANDIE SHAW en pige der præger TOPPEN

Nogen helt let opgave får Shirley Bassey ikke, når hun fra i aften (den 15. juni) skal være hovedattraktionen i Tivoli Varieteen efter selveste Marlene Dietrich.

Men nogen helt almindelig pige er Shirley heller ikke. Stol på det.

I dag er Shirley Bassey Englands højest betalte og mest fejrede kunstnerinde. Hun bor i en af Londons lækreste nye lejligheder, hvor hun i sin sparsomme fritid overvejer at acceptere et tilbud fra Columbia Film om at spille hovedrollen som Josephine Baker. Hendes stil minder meget om Lena Horne's. Selv er hun en stor beundrerinde af Judy Garland.

Shirley har en datter på 18 måneder. Hun er nysepareret, men en kendt astrolog har forudsagt, at hun bliver gift igen inden dette års udgang. Denne spådom ler hun selv meget af – sammen med sin moder, som bor i Wales, hvor Shirley selv er født. Faderen kender hun ikke. Kun, at han var sømand, at han var neger, og at han forlod Shirley's mor kort efter fødslen.

Foruden Shirley Bassey byder Varieteens program i øvrigt på spansk dans, på den meget smarte og meget stærke pige – Joan Rhodes, på den formidable Bob Williams og hans hund (som fortsætter i hele august) og så selvfølgelig Preben Uglebjerg som konferencier og intertainer.

Og så er der blot at vente på Eartha Kitt, som begynder den 1. august. Hun afløses igen den 21. august af Josephine Baker.

i front linien

For bare få måneder siden var Sandra Goodrich bare en ganske almindelig teenager fra Essex, som gridsk fulgte udviklingen af teen-moden – svælgende i uhyre rationer af popmusik, samtidig med at hun arbejdede som hulkortoperatør på Ford's kæmpefabrik i Dagenham.

Nu placerer Sandie Shaw (som blev hendes kunstnernavn) sig selv i udviklingen. Som barfodet popprinsesse, med Adam Faith som sin personlige charmeprins, er den smukke pige blevet en af de mest spændende vokalist-opdagelser, der er gjort i årevis. Skønt kun sine atten somre, har Sandie udviklet sig til den sjældent kendte »kvalitetsstjerne« – et udtryk der næsten er umuligt at definere men let at opfatte.

Hendes egen sande historie er kort og godt. Hun mødte Adam Faith ved et selskab. Her sang hun »Just For Giggles«. Næste dag rapporterede Adam Sandie's talent til sin manager, Eve Taylor, og inden månedens udgang havde Sandie indspillet sin første hit »There Is Always Something There To Remind Me«.

Gad vide, hvor mange millioner teenagepiger, der drømmer om en sådan eventyrstart på en karriere!

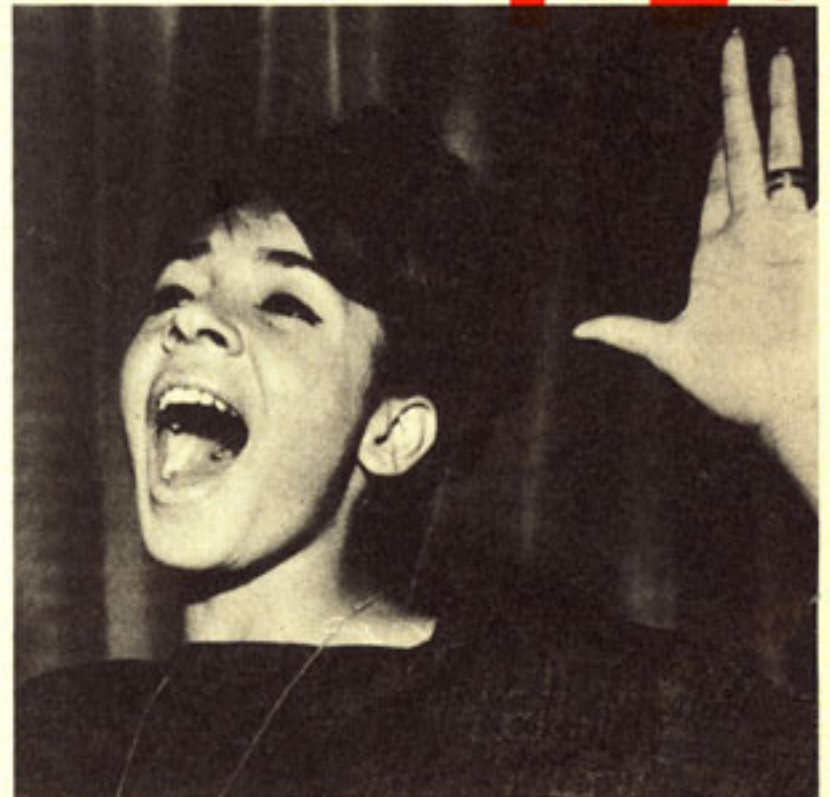
Dette var gennembruddet. Endda en sikker triumf. Det viser sig nu, at det ikke blev Sandie's eneste hit.

I dag findes det første album med Sandie Shaw. Singleplader fuldender øjeblikkelige successer, men en LP er et udtryk for, at nu er man en virkelig stjerne.

Hendes stemme er vibrerende, hun har en finfølelse teknik, der får det til at virke som om hendes sang kommer fra selve hjertet.

Sandie Shaw er afgjort en af de piger, der bliver på toppen.

MØD EN spændende pige

the pretty things

DE ER GRIMME, ULÆKRE, PRIMITIVE, UALMINDELIG LANGHÅREDE - MEN FOR POKKER HVOR DERES MUSIK OG SCENE-OPTRÆDEN ER FRÆK, GOD OG INTILLIGENT

Dette skulle i korte træk præsentere Phil, Dick, John, Brian og Viv, der er navnene bag The Pretty Things.

I England har de fem bohémer udløst en avisstorm, fordi de ved en koncert udførte 30 minutter, der blev omtalt, som det voldsomste og mest erotiske en »rhythm- and blues«-gruppe har præsteret til dato.

Deres modstandere i England siger: **De fem drenge er uhyggelige, de er farlige for deres omgivelser, for de hyptoniserer deres fans i ekstase.**

Der er ingen tvivl om, at The Pretty Things er de værste konkurrenter til The Rolling Stones og The Kinks.

En engelsk journalist skrev: De er de mest udfordrende artister inden for poppen i dag.

The Pretty Things siger selv: Vi er ikke interesserede i penge, vi har sultet før og kan sikkert også gøre det igen, vi spiller hvad vi vil. Vi lever af vores musik.

Phil May, der er sanger i gruppen, sagde engang: Når jeg synger, er jeg helt væk, det er automatisk jeg vrider mig som en ål.

The Pretty Things kommer fra Kent, hvor de fleste af dem startede som musikere, mens de endnu var studenter.

Phil May er født den 9. november 1944. Han har studeret musik og grafik, inden han blev professionel musiker. Ved siden af »rhythm-

and blues«-interessen læser han meget, især Tennessee Williams.

Gruppen blev startet af Dick Taylor, også kaldet »skægget« på grund af det store røde skæg, der pryder hans ansigt. Han startede sin musikerkarriere hos The Rolling Stones. Han gik også på kunsthøjskole med Mick Jagger og Keith Richards. Dick mødte også Phil May på denne skole, og efter kort tid forlod han »the stones« for at starte The Pretty Things.

John Stax, guitaristen, er født den 6. april 1944. Han er sikkert den mest forfløjne blandt de fem, hvad arbejde angår. Han har været i gang med alle de jobs, der findes på et stort engelsk torv. Han startede som spuler, derefter blev han bud, slagter, fiskehandler, grønthandler og banansælger. Nu da den blandede torvetid er forbi, bestiller han ikke andet end at lytte til Chuck Berry, The Beatles, Sonny Terry og The Rolling Stones.

Brian Pendleton er den længste i gruppen, ja, han er så lang, at han aldrig hedder andet end »den grusomme snemand«.

Første gang han stødte på ordet musik, var til enetimer i fløjtespil, horn og piano. Men efterhånden blev disse instrumenter ham et nummer for kedelige, så slog han sig på guitaren, hvor han siden er blevet hængende.

Det sidste medlem af The Pretty Things er Viv Prince. Viv kan næsten kaldes »odense-

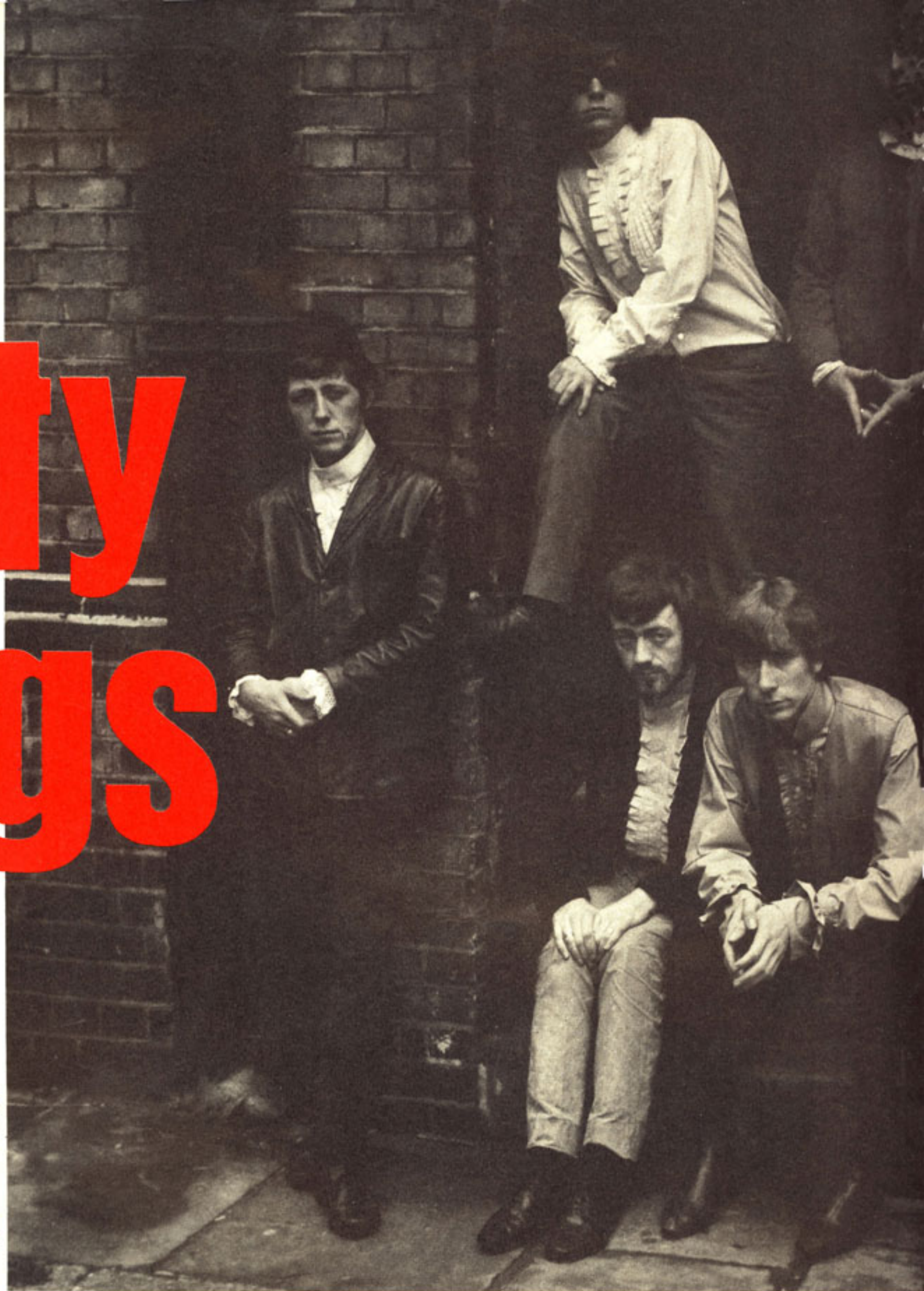
dreng«, idet hans bopæl gennem et år var Odense.

Dengang spillede han med det kendte jazz-orkester »Kardinalerne«.

Viv's største ønske er at vise det danske publikum, at pigtråd godt kan have en snært af jazz og alligevel få alle de unge i ekstase, med deres primitive rytmer. Det er derfor ikke så underligt, at Viv ønsker, der kan arrangeres et Danmarksbesøg, hvor selvfølgelig Odense står på programmet.

De fem drenge ville uden tvivl vælte samtlige koncertsale i Skandinavien, for der findes ikke den engelske gruppe, der kan virke så provokerende som The Pretty Things. OBS!

Ved redaktionens slutning fik vi oplyst, at The Pretty Things kommer til København og Odense i oktober.

To melodier i finalen i Baden Baden • Smart ny MG sportsvogn
• Masser af penge i banken • Fødselsdag d. 17. juli • Farvebillede
i TOP-POP • Mere om og af hende i næste VI UNGE • Vist er
det svært, at styre sin glæde, når man er atten år og hedder

DORTH

THE SEEKERS

En gruppe, der har haft to meget store folkesange-hits, er den australske: »The Seekers«. En pige - Judith Durham, 22 år - og tre mænd - Athol Guy, 25 år - Keith Pother, 24 år og Bruce Woodley, 23 år - de havde en mager tid, da de kom til England i midten af 1964, nogle få måneder senere dannede deres folkesanger-gruppe.

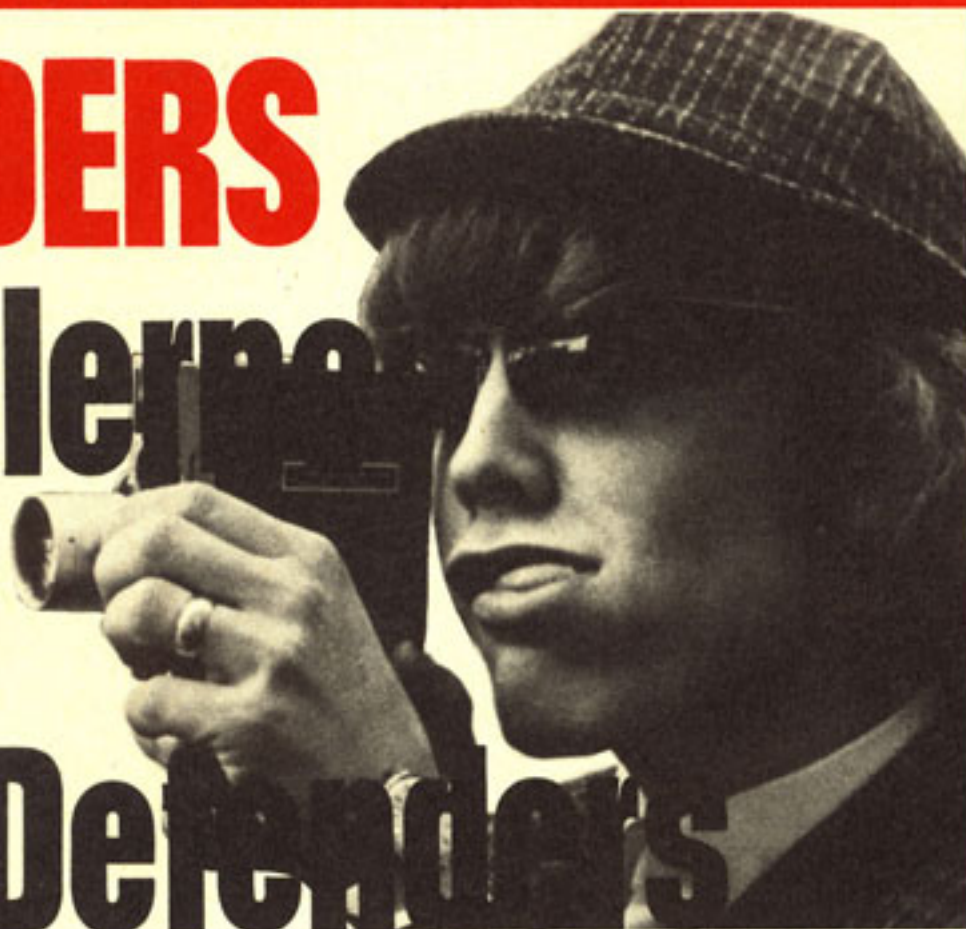
Så mødte de Tom Springfield, lederen af den tidligere Springfields trio, der blev opløst, da hans søster Dusty blev solosangerinde. Tom komponerede en sang for dem på dialekt, der hed: »I'll Never find Another You«, og han blev også deres grammofon-indspilningsmanager. Resultatet - nr. 1 på den engelske hitliste. De fulgte det op med en ny Tom Springfield sang: »A World Our Own«, som kom op som nr. 2 på hitlisten og blev der i tre uger.

THE DEFENDERS

filmer »rivalerne«

RIVALERNE

filmer the Defenders

Er afstanden i orden Peter?
Flemming, du er bedst uden guitar!
Der er vel film i »Flop«?
Rudolph, du må dreje dig lidt!
Er lyset godt? Gå længere væk!
Ret trommerne ind! Guitaren skinner!

Sådan lyder det for tiden, når de to populære grupper Peter Belli/LesRivals og The Defenders mødes.

De har nemlig fået en glimrende idé, der går ud på, at ligegyldigt hvor de optræder sammen

filmer de hinanden, for derefter ved en fælles filmsaften at rette de fejl de laver på scenen.

Ideen står de to grupper i en del penge, men som Rudolph siger: »Kan en forbedring af vores sceneoptræden bare give et job mere om måneden, er det umagen værd.«

Der skal til sådan et eksperiment bruges et filmkamera til ca. 1000 kroner, en fremviser skal der også bruges, den koster ca. 1200 kroner og så skal der en del tilbehør til, der står i godt 500 kroner. Selvfølgelig skal der også bruges film, som nemt løber op i 30 kroner for fem minutter.

TRINE + BRIAN

En lille romantisk affære udspillede sig under The Rolling Stones sidste besøg i København. Fra det øjeblik, »stones« landede i Kastrup til de fløj igen, så man Trine og Brian sammen.

TOP-POP blev meget nysgerrige og ringede begge parter op.

Sådan lød svarene i den anden ende af ledningen:

TRINE: Jeg er ikke forlovet med Brian, han er min meget gode ven, vi skal holde ferie sammen i England.

BRIAN: Trine er en sød pige, men hun bor for langt væk. Hun skal i øvrigt til England og holde ferie. De danske piger og især Trine har for resten været skyld i, at vi kom så hurtigt igen. De er pragtfulde.

THE SWINGING STONES

Sønderjylland blev for nylig indlemmet i kampen om førstepladsen på pigetrådsfronten. De fem gutter i The Swinging Stones tog den lange rejse fra Nordborg, Als, til København, hvor de for egen regning indspillede en singleplade. Friske fyre.

Knud, Gunnar, Orla, Bent og Henning har spillet sammen i ca. 1 år, så nu mente de, at tiden var inde til et lille opgør med alle de andre orkestre, der er ude på grammofonplade.

Deres plade kommer i disse dage ud på Metronome.

OBS! HUSK

om 14 dage
kommer

med

6 nye helsidebilleder i farver
Et væld af spændende artikler
om film og pop og meget vigtigt:
6 NYE BILLEDER TIL
VI UNGES POP-RAMMER.

Bestil VI UNGES august-nummer - gør det allerede i dag.

Martha & The Wandellas

Marvelettes

The Supremes

ENGLAND-LIVERPOOL KAPLØBET ER BEGYNDT USA-DETROIT

Er Englands enevælde på poptronen ved at vakle?

Er en håndfuld negre fra Detroit i gang med at hente poppens hovedkvarter tilbage til Amerika?

Er The Beatles, The Rolling Stones, Herman's Hermits, The Kinks, Cliff Richard ved at få hård konkurrence fra Detroit's farvede grupper og solister?

Alle disse spørgsmål er i øjeblikket popbranchens samtaleemne.

Det er selvfølgelig stadig de engelske pigtrådsgrupper, der præger hele verdens hitlister, men pladeselskabet TAMLA-MOTOWN har siden det startede for ca. to år siden præsteret det fantastiske at placere 48 melodier på de amerikanske hitlister. Bedst kendt er vel nok The Supremes, der har haft stor succes med deres skingrende og bluesagige »Where Did Our Love Go?»

Gruppen består af tre kønne piger, velklædte og velplejede.

De har alle tre masser af personlighed. Lederen af gruppen, Diana Ross, har altid sin mor med, når hun er på turné - men, siger Diana: - Hun ødelægger aldrig mit kammeratskab med unge mænd. De to andre piger er Mary Wilson og Florence Ballard. De kommer alle fra Detroit.

The Miracles, der er en af Amerikas bedste »rhythm- and blues«-grupper, er helt fantastiske, når de går i gang med deres meget swingende numre. Deres hidtil kendteste nummer er »I Gotta Dance To Keep From Crying«. Gruppen består af lederen Bill »Smokey« Robinson, Bobby Rogers, Ronnie White og Warren Moore. De fire chokoladebrune unge herrer får simpelthen enhver til at swinge med hele kroppen i takt med deres musik.

Negerpiger er i øvrigt TAMLA-MOTOWN's stærke side, idet de foruden The Supremes har Martha & The Vandellas og Marvelettes, hvor nok de førstnævnte er de bedst kendte herhjemme.

Stevie Wonder bør absolut også nævnes, hvis man vil give et lille indtryk af TAMLA-MOTOWN's store stab af negerkunstnere. Han er fremragende i sin fortolkning af Rhythm and Blues og hans stemme er så særpræget, at den til tider snyder så meget, at man tror det er en kvinde.

Jo, Detroit kan godt gå hen og blive en slem konkurrent til Liverpool - ja til hele den engelske popindustri.

Men lad os nu se. Der er sikkert plads til begge byer.

The Miracles

Stevie Wonder

THE SUPREMES kan du se mere til på næste opslag ...

Den nye gruppe med Kaj

AMBASSADØRER I PIGTRÅD

Direktøren for Tysklands største natklub, Club 99, i Bremen sagde for nylig om det danske pigtrådsorkester **The Rocking Ghosts**, som to gange har spillet i natklubben:

– Danmark er berømt for mange gode ting, men de bedste ambassadører, jeg har set og hørt er The Rocking Ghosts.

Og det var ikke kun fordi orkestret sjældent drak spiritus, men som regel mælk til maden...

I overensstemmelse med de smukke tyske ord har orkestret i al stilhed skiftet sin basguitarist **Johnny Dyrberg**, 22, ud. Han har trukket sig tilbage efter påbud fra sin læge.

– Sådan kan det altså også gøres!

Han erstattes af den kun 16-årige **Kaj Petersen**, der ikke tidligere har ladet sine toner høre offentligt.

Johnny Dyrberg har ikke kunnet holde til det hårde liv, der bydes et orkester, der har international succes. I det sidste års tid har The Rocking Ghosts været det danske orkester, der bedst er kommet ind på udenlandske markeder. Det drømte ingen af de fem unge om, da de mødtes i en ungdomsklub i Hvidovre, hvor gruppen blev født.

Det har kostet hårdt at nå så langt. Men det

er næsten lige så hårdt at holde sig på toppen. Flere timers træning hver dag, optræden næsten hver aften, rejser og grammofonindspilninger. Om kort tid udkommer orkestrets anden LP – som en reaktion på den kæmpehit »Belinda« blev – den blev solgt i 12.000 eksemplarer i Danmark.

Og nye Kaj Petersen har åbenbart noget at glæde sig til. Det er ikke et orkester i nedgang, han er kommet til.

Det er lige begyndt en stor folkeparkturné. For kort tid siden havde orkestret en optræden i England, hvor de bl. a. spillede sammen med **Cliff Richard**, **The Shadows** og **The Rolling Stones**. I næste måned skal de til Italien, hvor de også gjorde stor lykke sidste sommer. Oktober måned er besat af en østrigstur og i november står der atter England på programmet.

Desuden arbejder man med en turné til Mexico, hvor »Oh, Vilja, Oh, Vilja« nærmest er blevet en nationalsang.

Alt dette har Johnny Dyrberg måttet give afkald på. Indtil videre arbejder han i en grammofonforretning i Hvidovre, hvor han tit ser en plade med ham selv på omslaget vandre over disken.

Den gamle gruppe med Johnny

ra London fortæller
ANDY GRAY at

BETTY EVERETT

får en stor fremtid

Betty Everett er 23, neger og ser ganske godt ud. I Amerika er hun kendt som »Shoop Shoop«-pigen, fordi hun fik et hit med den titel. Man spår hende en stor fremtid som stemme-leverandør til pladeindustrien. Hendes »You're No Good« blev solgt i et oplag på over 1 million i U.S.A., og netop nu er hun gået i gang med også at lægge Europa for sine fødder.

Jeg mødte hende i London ved en reception, som Philips lod afholde i forbindelse med hendes plade-release i Europa. Den plade, som skal udsendes herovre, og som hun håber, vil falde i europæernes smag, hedder »Getting Mighty Crowded«. Det er et slags beat nummer, hvor Betty synger med en høj, skinger – men meget spændende – stemme lidt i stil med **Dusty Springfields**, **Gilla Blacks** eller **Dionne Warwicks** – dog uden på nogen måde at være efterligning. Betty Everett har sin egen helt specielle stil.

Som 12-årig kom Betty ind i Greenwood-koret i Mississippi. Efter 3 års forløb tog hun imidlertid til Chicago, fordi hun havde hørt, at man dér behandlede negrene på lige fod med de hvide. Hun besluttede sig for at gøre sangen til sit levebrød. Men hun følte sig lidt ensom i den store by uden sin familie, og derfor forlod hendes mor, far, to søstre og to brødre i 1958 Mississippi for at slå sig ned i Chicago og blive der sammen med Betty.

Det var da også forældrenes ord, der blev afgørende for Betty's første kontrakt med Cobra Records, hvor melodierne »My Life Depends On You« og »My Love« blev til på hendes første pladeindspilning. Senere skiftede hun over til C. J. Records og dernæst til Renee Records, hver gang med større og større fordele. – Jeg mente, at jeg udviklede mig bedst ved hele tiden at bevæge mig fremad og skiftede derfor hele tiden selskaber – fortalte hun mig.

Endelig skrev hun kontrakt med Vee Jay, en af Amerikas største koncerner. Selskabets direktør **Calvin Carter** sagde: – Hun er simpelthen en sensation!

Hendes første plader for Vee Jay-koncerten blev »Prince Of Players« og »By My Side«. Begge fik en pæn modtagelse. Men så kom hendes egentlige gennembrud »You're No Good« og »Shoop Shoop Song«, som bragte hende på toppen af de amerikanske hitlister.

Jeg spurgte Betty, om der ikke var andre i hendes familie, der var født med en sang-fugl i brystet. Hun fortalte, at hendes store-søster havde sunget med på en af hendes plader, men at hun sammen med den øvrige familie nu blot nøjedes med at lytte.

Betty under ikke sig selv tid til fornøjelser. Hun vil hellere arbejde. Før en pladeindspilning tilbringer hun som regel 7-8 timer ved gramofonen for at lytte til sin egen stemme og for at lære af sine fejl...

Kun det fuldendte er godt nok

THE IVY LEAGUE

- dressmænd på pladebarometret

Med singlen »Funny How Love Can Be« har **The Ivy League**, en engelsk beat-trio, gjort sig bemærket som tre unge mænd, pladebarometrene må regne med.

Deres navn hentyder til, at de går klædt som idealet af amerikansk universitetsungdom – modsat collegeungdommen. The Ivy League kunne gå som dressmen for Herremoderådet.

Men musik er naturligvis hovedsagen for de tre, og det perfekte i påklædningen tjener kun til at erindre dem om også at skabe det fuldendte rent musikalsk.

Der er en tone af amerikansk folk-music i The Leagues numre. Der er også en meget grundig harmonisering, og det overrasker ikke at høre, at de tre studerer klassisk musik i ret vid udstrækning.

Trioen består af **Perry Ford** fra Lincoln, **John Carter** og **Ken Lewis** fra Liverpool. De har tidligere back'et andre grupper og solister, og deres fælles kompositioner er blevet indspillet på plade af blandt andre **Brenda Lee**, **P. J. Broby**, **Herman's Hermits** og **The Hermits**.

PETER BELLI har kæmpesukces
på sin turné landet
rundt med **LES RIVALS** og **GUNILLATHORN**

lidt uro • udskiftning af en mand • lidt uro • en ny trommeslager •
lidt uro • sangeren retur
lidt uro • meget at lave •
ingen uro • på vej op igen:

THE DANISH SHARKS

KINKS KOMMER IGEN

Medens Kinks-skandalen i Tivoli endnu står i frisk erindring hos de fleste teenagers, kan vi nu meddele, at The Kinks kommer tilbage til København den 11. september.

Efter koncerten i Tivoli var det The Kinks eneste ønske at komme tilbage til Danmark, så de kunne vise deres store publikum, at de virkelig er så interessante, som rygterne havde fortalt. The Kinks fik jo desværre kun vist deres fantastiske sceneoptræden seks minutter sidste gang, så der er ingen tvivl om, at når de den 11. september står på KB-Hallens tribune, bliver det en oplevelse uden lige.

Den mest interessante figur i The Kinks er nok singleguitaristen **Dave Davies**, der under sidste københavnerbesøg ankom til Kastrup Lufthavn iført gamle franske musketørstøvler. Dave fortalte, at disse støvler havde kostet 1500 kroner, men han var til gengæld også den eneste, der havde sådan et par i London.

De fire Kinks **Dave, Ray, Mick og Pete** er privat meget sympatiske og fornuftige.

De er alle fire ligesom mange andre »rhythm- and blues«-grupper i England meget interesseret i kunst. Deres temperament er helt kolossalt, hvis de bliver uenige om noget, skal der ikke meget til, før de ligger og slås, dog aldrig mere alvorligt end at de er lige gode venner bagefter. For nylig gik det dog

MEN IKKE I TIVOLI

England. Deres sidste »Set Me Free« satte rekord ved i løbet af to uger at placere sig på en fjerdeplads.

I Danmark har The Kinks skabt sig et navn, og endda et kæmpenavn, på seks minutter. Dermed er selvfølgelig ikke sagt, at de ikke havde været store i dag, hvis der ikke var sket, hvad der skete i Tivoli.

Når The Kinks nu vender tilbage i september, er der sikkert mange, der øjner en chance for lidt ballade igen, men de elementer bliver forhåbentlig både væk fra denne koncert og fra popkoncerter i det hele taget.

TOP-POP's udsendte medarbejder, der oplevede The Kinks i London, meddeler, at det er det mest fantastiske, han har set. Og han er ellers ikke så let at begejstre i den retning.

under en koncert i England lidt for voldsomt til, idet trommeslageren Mick slog Dave i hovedet med high-hatten, så han måtte seks dage på hospitalet.

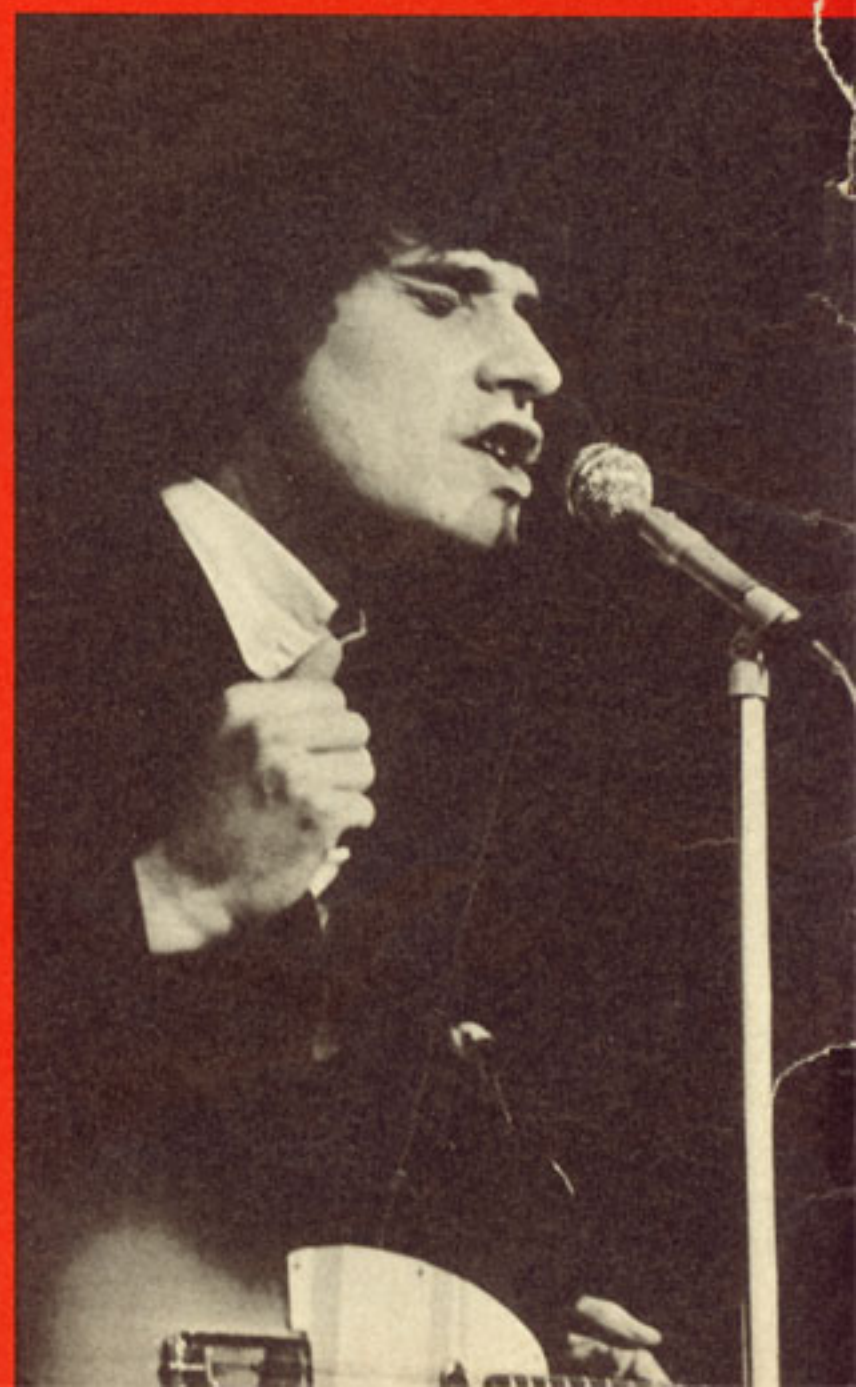
The Kinks er den gruppe i England, der gør mest ud af deres sceneudstyr. Når de er på turné vejer deres garderobe lige så meget som deres anlæg, hvad der ikke er så underligt, eftersom de har fem forskellige specialsyede habitter hver, plus deres private tøj.

Under deres turné i USA oplevede de fire drenge det helt usædvanlige at trække flere tilskuere end både The Beatles og The Rolling Stones nogen sinde har gjort til en enkelt koncert. Det skete i Dallas, hvor de optrådte for 60.000 teenagers, (der blev ikke smidt én ud) som var ved at rive taget af Convention Hall.

Kinks-gruppen har, som den ser ud i dag, eksisteret i tre år. Forinden havde de fire optrådt under fire forskellige navne, nemlig **Ray Davies Kvartetten, Peter Quaife Kvartetten, The Ramrods og The Ravens**. Da disse navne ikke havde den store interesse hos ungdommen, blev de enige om, at et fjollet navn måske var sagen.

Det fjollede navn blev altså The Kinks.

Deres første hit i England og omtrent over hele jorden, var »You Really Got Me«, derefter kom »Tired Of Waiting For You« og »Everybody's Gonna Be Happy«, der begge var mellem de fem bedste på hitlisterne i

Dommerkomiteen i denne måned var:
Stephen Andersen, Svend Erik Devantier, Tommy Sørensen, Erik Heinsmann, Brian Weber, Henning K. Nielsen, Christian Stilov, Kirsten Frank, Connie Beksø, Anne Christensen, Per R. Larsen.

TIPÅ TOPPEN

THE KINKS

EVERYBODY IS GONNA BE HAPPY

Watusi '64 – Jay Bentley And The Jet Set

Don't Matter What You Do – The Lollipop

Mrs. Brown You've Got A Lovely Daughter
– Herman's Hermits

I'll Never Find Another You – The Seekers

Little Girl – The Tielman-Brothers

The Birds And The Bees – The Defenders

Crying In The Chapel – Elvis Presley

Catch The Wind – Donovan

Dont Ha Ha – The Rocking Ghosts

1	195	poi
2	185	
3	180	
4	165	
5	155	
6	145	
7	140	
8	130	
9	125	
10	125	

Flere nye...

I denne måneds »Ti På Toppen« er der uægtelig en del overraskelser. En af de største er vel nok, at hverken **The Beatles** eller **The Rolling Stones** er præsenteret. Grunden til det er såmænd, at den dag, pladejuryen fandt sted, havde de to populære orkestre ikke udsendt noget helt nyt. Af andre overraskelser er selvfølgelig, at **The Kinks** for tredje gang er mellem de to bedste. Endvidere har **The Lollipops** endelig fået klemmt sig ind på en dansk hitliste. Det indonesiske orkester »**The Tielmann-Brothers**« har længe høstet stor popularitet for deres fantastiske sceneoptræden, men det er første gang, de er med på listen her i Danmark.

Bemærkelsesværdigt er det også, at to folkemusikplader er kommet med, det er **The Seekers** og **Donovan**, der begge er vanvittig populære i England. **Elvis Presley** har atter bevist, at han absolut ikke er færdig, men derimod har mere vind i sejlene end nogen sinde. Han er i gang med tre film og er på »TOP TI« i otte lande med »Crying In The Chapel«. Jo, han er fantastisk.

BEMÆRK Hvis I har lyst til at være med i næste jury, skal I bare skrive
- **HELST PÅ ET ÅBENT BREVKORT** - til
TOP-POP, Linnesgade 25, København K
(Kortet bedes mærket: **TIPÅ TOPPEN**)

